

ЕКОЛОГІЧНА ПОЛІТИКА ЯК ФАКТОР ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОЛОГІЧНОЇ БЕЗПЕКИ (НА ПРИКЛАДІ АЗС)

С.Н. Гвоздицький, студент 4 курсу

Харківський національний автомобільно-дорожній університет,
м. Харків

Політика та екологія, до недавнього часу, були дещо індиферентними поняттями стосовно одне одного. Але зараз з'явився новий напрямок діяльності – екологічна політика. Екологічна політика – визначена організацією сукупності намірів і принципів щодо екологічних показників її діяльності, яка створює основу для розробки конкретних цілей і завдань. Стратегію розвитку екологічної діяльності, повинна бути спрямована на забезпечення стійкого стану навколишнього середовища при здійсненні нею певної господарської діяльності.

Екологічна політика повинна базуватися на наступних засадних принципах:

- Зниження негативної дії виробничої і іншої діяльності на довкілля;
- Пріоритет заходів попередження і запобігання забрудненню довкілля над заходами по ліквідації негативних екологічних дій;
- Підвищення ефективності використання енергетичних і природних сировинних ресурсів;
- Виробництво екологічно безпечної продукції;
- Постійне вдосконалення процесів в області охорони довкілля;
- Відкритість екологічної діяльності і співпраця із зацікавленими сторонами в області охорони довкілля.

Мережі АЗС є представниками, у діяльності яких цілеспрямована екологічна політика є невід'ємною складовою. В Україні представлені такі основні мережі АЗС як «Shell», «Укртатнафта», «Лукойл», «WOG», «ОККО».

«Shell» є одним з світових лідерів енергетичного сектору. Основними напрямками у екологічній діяльності мережі є створення суттєвої потужності уловлювання та зберігання двоокису вуглецю, продовження досліджень та розробок технологій, що підвищують ефективність та зменшують викиди від підприємств, а також активний розвиток джерел енергії з низьким вмістом CO₂, включаючи збільшення обсягів постачання природного газу та розвиток транспортних палив, включаючи біопалива.

Діяльність мережі «Укртатнафта» більш спрямована на заходи пов'язані з вдосконаленням, заміною застарілого устаткування та використання більш нових технологій, що значно знижують екологічне навантаження на навколишнє середовище.

«Лукойл» у своїй діяльності дотримується таких напрямків як припинення скидання забруднених стічних вод у водні об'єкти, зниження викидів парникових газів, що суттєво покращує її становище у конкурентній

боротьбі.

Основним напрямком екологічної політики мережі «WOG» є концепція впровадження нових енергоефективних технологій для зменшення споживання та повторного використання ресурсів, також підтримує такі напрямки покращуючи якість продукції.

Основою політики мережі «ОККО» щодо охорони навколишнього природного середовища є щорічне виділення значних коштів на рішення проблем у цій сфері, що дозволить зменшити негативний вплив на довкілля.

Екологічна політика - порівняно новий, але дуже суттєвий феномен у діяльності підприємств на території України, але з використанням даного аспекту з'являється перспективи зростання екологічної ефективності діяльності підприємства. Також це веде до створення вигідного екологічного іміджу підприємства, отриманню пільг і переваг при в інвестуванні і податкових пільг, придбання додаткових гарантій продукції, додаткової конкурентоспроможності. Кожна організація, компанія, підприємство повинна відчувати свою відповідальність за результати впливу виробничої і іншої діяльності на довкілля, тому необхідно вважати політику в області екологічної безпеки і охорони довкілля пріоритетним напрямом діяльності.

Таким чином можна зробити висновок, що при виборі вірного напрямку в природоохоронній політиці, кожний об'єкт, який своєю господарською діяльністю загрожує здоров'ю людини і спричиняє погіршення стану навколишнього середовища, повинен дотримуватися всіх вимог, які можуть покращити його екологічні характеристики.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Дубас Р. Г. Економіка природокористування: навч. пос – К. : МП «Леся», 2007. – 448 с.

Екологічний менеджмент у загальній системі управління : збірник тез доповідей Тринадцятої щорічної всеукраїнської наукової конференції, м. Суми, 17-18 квітня 2013 р. / Відп. за вип. О.М. Теліженко. — Суми : СумДУ, 2013. — С. 42-43.